

**Onoratului cler împreună slujitor,
cuvioșilor călugări și călugărițe,
iubiților credincioși greco-catolici
și tuturor creștinilor iubitori de Dumnezeu**

Iubiți credincioși,

În noaptea trecută am auzit cu toții chemarea Bisericii, chemarea lui Dumnezeu: „Veniți să luați lumină”. În întuneric, în beznă, a răsunat în bisericile și în capelele noastre această chemare tainică în care se sintetizează nu doar viața de creștin, ci însăși existența fiecărei ființe umane, mai ales în zilele de îngrijorare pe care le trăim. Adesea viața noastră pare a fi înveșmântată în întuneric, în știri care mai de care mai catastrofice, în scenarii apocaliptice care ne înfricoșează și care nu fac decât să ne amintească faptul că suntem praf și țărână. Și că viața și salvarea noastră depind în întregime de circumstanțe și de situații pe care nu le putem într-o măsură controla. Dar care ne plasează la locul just în fața lui Dumnezeu: „Fii milostiv mie păcătosului”, sau după cum repetăm mereu la Dumnezeiasca Liturghie: „Doamne, îndură-te spre noi”. Fiindcă noi creștinii știm că tot ceea ce ni se întâmplă, se întâmplă ori cu permisiunea, ori cu voința lui Dumnezeu.

Paștele începe cu un mormânt, cu o căutare, cu un glas de înger. Cu trei personaje având abordări diferite, cu trei atitudini în care ne regăsim cu toții. Cea dintâi este Maria Magdalena, cea care ne învață cum trebuie să iubim: plină de afecțiune față de Cel care a mântuit-o, aleargă la mormânt pentru a-i aduce un ultim omagiu. Găsește mormântul gol, și aleargă spre a-i înștiința pe ucenici. Doi dintre ei, printre care Petru, aleargă spre mormânt. Petru intră cel dintâi, și vede mormântul gol și giulgiurile de înmormântare înfășurate. Aproape că e surprins că trupul Celui mort nu mai este acolo. Celălalt, Ioan, „a văzut și a crezut” (In 20,8).

Iubiți frați întru Cristos,

Ce putem învăța noi astăzi, creștini greco-catolici, din modul celor trei personaje de a se raporta la faptul Învierii? Și noi adesea suntem descurajați când vedem morminte goale. Trăim nemulțumiți pentru că suntem excluși și marginalizați într-o cultură și într-o societate care ne ignoră. Nu ne mai regăsim în Biserica și în lumea de astăzi, pe care le-am dori adaptate capriciilor și dioptriilor noastre. Suntem convinși, precum Maria din Magdala, că cineva ne-a răpit scopul și izvorul bucuriei și al speranței noastre, și căutăm mereu vinovatul. Nici noi „nu știm unde L-au pus”. Sau suntem precum Petru: alergăm neîncrezători, prea alipiți de propriile siguranțe, privim mormântul gol, giulgiurile înfășurate, și parcă nu ne vine să credem. În schimb, ucenicul cel iubit este singurul care dă o interpretare absenței cadavrului. El vede și crede. Ce anume crede? Înainte de a crede, își amintește că „Isus trebuia să învieze din morți” (In 20,9). Această aducere aminte a Cuvântului Învățătorului îl face să creadă.

Mergem adesea și noi să cercetăm mormântul unei Biserici ucise, îngropate, și pecetluită cu o lespede mare pentru ca nimeni să nu mai aibă acces. Și putem avea și noi trei atitudini: da, am iubit această Biserică, dar acum ea a murit, a fost furată, și nu știm unde să o mai regăsim. Sau contemplăm uimiți semnele absenței gloriei sale de odinioară, motiv pentru care suntem neîncrezători, suntem excesiv de prudenți, ne întrebăm: oare chiar așa să fie? Sau, în schimb, precum ucenicul iubit, Ioan, putem vedea semnele pătimirii și ale îngropării, și să ne amintim de Cuvântul care ni s-a rostit: „a treia zi voi învia”. Credem că Biserica lui Cristos, dacă este adevărata Lui Mireasă, nu va fi niciodată abandonată de Mirele Ei. Credem că la nunta Mirelui vom fi chemați să luminăm calea cu candelile aprinse. Am trăit acest fapt, în mod simbolic, acum câteva luni, când pentru prima dată un Papă a pășit pe pământul Blajului și a recunoscut jertfa pecetluită cu sânge a martirilor noștri, rostind în fața lumii întregi: „Aici, la Blaj, pământ de martiriu, de libertate și milostivire, vă aduc omagiul meu vouă, fii ai Bisericii Greco-Catolice care, de trei secole, dați mărturie, cu ardoare apostolică, despre credința voastră”.

Cristos este prezent astăzi în lumea noastră, în satele și în orașele noastre, în familiile și la masa noastră, exact ca acum două milenii în casa lui Zahau, la Betania sau la Emaus. În incertitudine și în teama pentru sănătatea și pentru viața noastră, un înger ne vorbește și nouă astăzi. Și ne spune un Cuvânt, acel Cuvânt pe care numai Dumnezeu ni-l poate transmite: „A înviat!” (Lc 24,6). Cuvântul lui Dumnezeu transmis de îngeri ne spune că nu mai suntem robi ai morții și ai deznădejdiei, ne spune că El este viu și că El nu își va abandona poporul în clipa încercării, El care prin Sângele Său l-a încătușat pe dușmanul cel din vechime.

Iubiți credincioși,

Doar intrând și noi în lumina Învierii vom putea să aducem în familiile noastre și în lumea în care trăim, speranță și bucurie. Fiindcă așa cum scrie Sfântul Părinte Papa Francisc în Exortatia apostolică *Christus vivit*, n. 32: „Isus a înviat și vrea să ne facă părtași de noutatea învierii Sale. El este adevărata tinerețe a unei lumi îmbătrânite și este și tinerețea unui univers care așteaptă cu «durerile nașterii» (Rom 8,22) să fie îmbrăcat în lumina și în viața Sa”.

Dimpreună cu Episcopul Curiei Arhiepiscopiei Majore, Preasfinția Sa Claudiu, și cu Monseniorul Cristian Crișan, Episcop auxiliar numit, Vă dorim tuturor Sărbători pascale binecuvântate!

Cristos a înviat!
Adevărat a înviat!

† **Cardinal Lucian**
Arhiepiscop și Mitropolit
Arhiepiscop Major

Dată în Blaj, la 19 Aprilie,
Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Cristos
Anul Domnului 2020